

УТВЕРДЖУЮЧИ ДОБРО

Ім'я Бориса Чіпа відоме, як автора ряду поетичних збірок, таких як «Очі мого батька» (1966), «Плин» (1970), «Двокрилля» (1975), «Жнивень» (1978), «Серпневе освідчення» (1980). Та останнім часом наш земляк (а народився він у селі Покровській Багачці Херсонського району) плідно працює і на царині прози. Так, в 1982 році вийшов у світ його художньо-документальний роман «Пимоненко» — про життєвий і творчий шлях славетного українського художника.

А недавно Б. Чіп видав ще одну книгу — «Свята сакури». Вона складається з двох повістей про наших сучасників — перша й дала назву книжці, друга — «Дума про Старого Лиса». Розглянемо, бодай коротко, обидва нові добробки Б. Чіпа. Повість «Свята сакури» присвячена проблемам сім'ї, високим моральним почуттям, відповідальності перед суспільством за підрастаюче покоління. Твір побудований на основі циклу новел — їх у книзі тринадцять. На перший погляд, це осіб і, самостійні, художньо довершені твори. Та через усі проходить головний герой повісті — людина з чистими духовними устремліннями, добрим серцем, байдужа до чужого

і, тонкий лірик від природи. Не все в його житті гладко: одружився невдало, хоча й мав дружину — красуню. Та не зробила вона його щасливим, як не зігрівас землю тьмяний холодний відсвіт далекої зірки. І саме то-

ді, коли він дізнається, що його дружина, його Люка подала на розлучення, — на шляху життєвому зустрічається незнайомка. Він лягав спати — думав про неї, вставав уранці — думав про неї, бачив її темні теплі очі.

Вдвох вони посадили молоденьке деревце сакуру. Через весь твір проходить світлий образ тендітної японської вишні — образ чистого тремтливого кохання, образ спорідненості і єднання душ, котрі не можуть прожити одна без одної.

Зв'язок з рідним селом, з хатою, стежка від якої повела у вир життя, вир, у якому інколи забуваєш про те, без чого б не зміг і хвилини обійтися у дитинстві, — все це чудово передано в новелі «Вдома».

«Дума про Старого Лиса» — це серйозна розмова про охорону природи. Оригінально побудована ця повість-притча-повість-феєрія: оповідань ведеться від імені Старого Лиса, тобто в першій частині твору світ передається очима, розумом й душею звіра. Автор зумів наділити його добрими якостями, відійшовши від традиційних утверджень в казках, легендах тощо, що лис — хитра, хитра тварина. В повісті Б. Чіпа Старий Лис — добрий, справедливий, мудрий. В нього, як і в людини, є своє життя, він, як і людина, здатний переживати, любити кохану, своїх дітей, ненавидіти ворогів. Таких, приміром, як завклубом Довгов'яз і «губатий рентгенотехнік Миш-

ко Половинка». Обидва вони — злісні браконьєри, до того ж. Половинка за різні «дрібні послуги» бере від відвідувачів, як він, сам каже, «гонорар». Це і качки, і гуси, і кролі та інша живність. Був ще «гонорар» яйцями, медом, рибою. Злісний браконьєр ненавидів Лиса за те, що той «гонорар» реквізував. Лис же карає хабарника і за більш непростими речі: Половинка вбив його матір, а Лиса разом з його братиками й сестричками продав за червінець кожного кумові, що працював у звірорадгоспі. «Від нього тхнуло смертю».

Великою любов'ю до «братів наших менших», до рідної природи пройнята повість.

Добре, мужнє серце в Старого Лиса. Нехтуючи смертельною небезпекою, дряпаючи в кров лапи, робить він підкоп до кліток звірорадгоспу, де зневолені в клітці його родичі по масті.

Гідно жив Старий Лис. Гідно він і помер: своїм серцем закрив від браконьєрської кулі Молодого Лиса. Так закінчується ця незвичайна повість, яка вчить нас добру, справедливості, людяності, непримиренності до безжальних губителів природи, які бачать в ній не красу, а наживу.

Книга повістей Б. Чіпа, яка вийшла недавно у видавництві «Радянський письменник», засвідчує ще про одну грань таланту нашого земляка — таланту самотнього прозаїка, котрий покищо ще шукає свій почерк, власний стиль.

В. ГУБАРЕНКО.